

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Ευτυχώς που υπήρξε κι αυτή η επέτειος του 1821 για να νιώσουμε άλλη μια φορά το χρόνο εθνικά υπερήφανοι. Περισσότερο από εμάς, εθνικά υπερήφανοι ένωσε όλος ο διοικητικός ιστός του τόπου. Βέβαια, οι πιο πολλοί από αυτούς είναι παλιές γνώριμες καραβάνες, αλλά, όπως και να το κάνεις άλλο να είσαι “Διοικήσεις” σε μια Σοσιαλιστική κυβέρνηση και άλλο σε μια Αριστερή κυβέρνηση.

Η εθνική περηφάνια ήταν τόσο μεγάλη που θα ήθελα να βρισκόμουν σε ένα από τα πολεμικά φιλάνθρωπα πλοία του NATO κουνώντας την ελληνική σημαία και φωνάζοντας “επιτέλους εθνική ανεξαρτησία”.

Θα ήθελα επίσης να πάω να συναντήσω το τρίο ή το κουαρτέτο και να τους φωνάξω κατάμουτρα πως ακόμα κι αν ξεπουλήσουν οι κυβερνήσεις και την τελευταία σπιθαμή ελληνικής γης, εγώ θα φύγω μετανάστης στη Γερμανία. Πάλι θα τους τη φέρω. Θα δουλέψω εκεί για να στέλνω γερμανικά χρήματα στη χώρα μου.

Και σαν άκουσα το Δήμαρχο στον πανηγυρικό του λόγο να παρομοιάζει τις προσπάθειες τις δικές του και της κυβέρνησής του μ’ εκείνες του Κολοκοτρώνη και των υπολοίπων, ένωσα τόση περηφάνια που δεν περιγράφεται.

Προσωπικά ένωσα εθνικά υπερήφανος και όταν είδα “στελέχη” της εκπαίδευσης, τα ίδια που βλέπω εδώ και 10 χρόνια στις ίδιες ή άλλες διοικητικές θέσεις να χαιρετιούνται ευτυχισμένοι, να αγκαλιάζονται γεμάτοι αγαλλίαση και να φωτογραφίζονται μ’ εκείνα τα ψεύτικα χαμόγελα.

Και μαζί μ’ αυτούς δίπλα-δίπλα και οι “πρόθυμοι” συνδικαλιστές να συμπληρώνουν το κάδρο της “εθνικής μας ευτυχίας”.

Πώς να μη νιώσω απέραντη περηφάνια όταν τα “στελέχη” αυτά τόνιζαν στους μαθητές την προηγούμενη μέρα πως πρέπει να ακολουθούν το παράδειγμα της αντίστασης των ηρώων του ’21 στην καθημερινή τους ζωή τη στιγμή που οι ίδιοι έχουν δηλώσει δουλικά “πρόθυμοι” και “έτοιμοι για όλα” προς τους ανωτέρους τους;

Όταν οι ίδιοι δεν έχουν κανένα πρόβλημα να εμφανίζονται στις συνελεύσεις ως υπερασπιστές των δικαιωμάτων των συναδέλφων τους, της δημόσιας εκπαίδευσης και της προόδου των μαθητών και το μόνο που κάνουν είναι να υπερασπίζονται τελικά, τους “συγγενείς” και “φίλους” μέσα και έξω από το κομματικό τους μαντρί.

Κι από κοντά, γυμνοσάλιαγκες γονείς να σπεύδουν να σφίξουν το χέρι του κάθε αξιωματούχου ευελπιστώντας σε μελλοντική εύνοια.

Κι έτσι, όλοι, διαποτισμένοι από τα διδάγματα της εθνικής επετείου πήγαν στο σπίτι τους γεμάτοι περηφάνια να φάνε τον μπακαλιάρο με σκορδαλιά.

Κι εγώ που νόμισα πως εκείνη τη μέρα αργότερα στο σπίτι, ξέρασα από τη μεγάλη ποσότητα μπακαλιάρου που έφαγα.